

Arrest

nr. 56 779 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat N. VAN AKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij kon geen geldige identiteitsdocumenten voorleggen.

1.2. Na een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat hij reeds een asielvraag had ingediend in Zweden op 2 mei 2008.

1.3. Tijdens het Dublin-interview op 7 juli 2010 verklaarde verzoeker dat zijn internationaal paspoort achtergebleven was bij zijn vriend in Stockholm en dat hij vele jaren geleden zijn geboorteakte is verloren. Op de vraag waarom hij in België een asielaanvraag wilde indienen, antwoordde hij dat hij

gehoord had dat mensen zoals hij in België goed ontvangen worden. Hij verklaarde ook soms keelpijn te hebben. De dokters in Oezbekistan zouden hem verteld hebben dat hij hartritmestoornissen heeft. In Zweden zouden deze problemen niet erkend worden.

1.4. Hij voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet had verlaten en van 30 april 2008 tot 29 juni 2010 in Zweden verbleef.

1.5. Op 8 juli 2010 werd de beslissing van vasthouding, in toepassing van artikel 51/5, §1 (bijlage 39ter) van de vreemdelingenwet genomen en werd verzoeker overgebracht naar het Centrum voor Illegalen.

1.6. Eveneens op 8 juli 2010 werd aan de Zweedse autoriteiten een terugnameverzoek overgemaakt in toepassing van artikel 10 (1) van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.7. Vervolgens stemde Zweden, op 15 juli 2007, in met het terugnameverzoek.

1.8. Dientengevolge werd op 19 juli 2010 wordt aan verzoeker de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats gegeven.

1.9. Er werd een repatriëring voorzien naar Stockholm op 2 augustus 2010, die op diezelfde dag geannuleerd werd, aangezien er geen politie aanwezig kon zijn in de luchthaven Bromma.

1.10. De beslissing van 19 juli 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motiveringen als volgt luiden:

De eerste bestreden beslissing, deze houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2010:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene vroeg op 01.07.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 02.05.2008 asiel vroeg in Zweden. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit en verklaarde hij dat zijn asielaanvraag door de Zweedse instanties werd afgewezen. Hij voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en van 30.04.2008 tot 29.06.2010 in Zweden verbleef. Op 08.07.2010 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Zweedse instanties, die op 15.07.2010 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. De betrokkene antwoordde dat hij vanuit Zweden via Denemarken en Duitsland naar België kwam omdat hij naar eigen zeggen had vernomen dat asielzoekers in België goed worden ontvangen. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Zweedse instanties met hun akkoord van 15.07.2010 niet alleen zijn gehouden tot de terugname van de betrokkene, maar ook tot de behandeling van zijn asielaanvraag. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Zweden kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen

voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Zweedse instanties. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat hij bij een overdracht aan Zweden dreigt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat zijn verklaarde, maar niet gestaafde gezondheidsproblemen een overdracht aan Zweden zouden verhinderen. Bijgevolg is er geen bewijs dat een terugkeer naar Zweden een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties”.

De tweede bestreden beslissing, deze houdende de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 19 juli 2010:

“Overwegende dat met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 niet België, maar Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene; Overwegende dat de bevoegde Zweedse instanties op 15.07.2010 op grond van artikel 16(1)e van de Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname van 08.07.2010;

Overwegende dat de betrokkene Zweden, nadat zijn asielaanvraag er werd afgewezen, uit eigen beweging verliet en moet worden geoordeeld dat hij zich onttrekt aan de verantwoordelijke lidstaat is het weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging zal aanbieden bij de bevoegde Zweedse instanties; Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen wordt besloten betrokkene vast te houden te CIV, Visé Voi 1, 4041 Vottem.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“De betwiste handeling wordt als volgt gemotiveerd (Stuk n° I); “Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. De betrokkene antwoordde dat hij vanuit Zweden via Denemarken en Duitsland naar België kwam omdat hij naar eigen zeggen had vernomen dat asielzoekers in België goed worden ontvangen. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Ei moet worden opgemerkt dat de Zweedse instanties met hun akkoord van 15.07.2010 niet alleen zijn gehouden tot terugname van de betrokkene, maar ook tot de behandeling van zijn asielaanvraag”. Nochtans werd duidelijk de wil van de Zweedse overheid hem medegedeeld om naar zijn geboorteland te uitwijzen. Het is juist na deze informatie dat de eiser besloot om België te komen. Hij heeft dus nooit zijn land van asielaanvraag willen kiezen. A. GRONDSLAGEN VAN DE WEIGERING VAN TERUGKEER IN ZWEDEN. In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft hij nooit het land waarin hij zijn asielverzoek zou doen willen kiezen. Sinds zijn overgang in Zweden, had hij reeds kennis van de Europese regelgeving van toepassing genomen. De eiser heeft een asielverzoek in het eerste Europese land waarin hij is aangekomen gedaan. De Zweedse overheid heeft de beslissing van het statuut van vluchteling geweigerd. Gezien deze beslissing e de risico's die in geval van geforceerde terugkeer worden opgelopen, heeft de eiser verschillende beroepen van deze beslissing gedaan. Maar het statuut*

van vluchteling hem verboden is. 2.1.5, De Zweedse overheid heeft een geheugensteuntje op de regels van toepassing op de asiolverzoeken gepubliceerd (stuk n°2); "If the Migration Court and, in certain cases the Migration Court of Appeal, considers that the asylum seeker has no need of protection, nor has any other reasons to remain in the country, the Court will reject the appeal. The person who has been refused entry must now leave Sweden. The Swedish Migration Board staff can assist with the preparations for departure. If the person who has been refused entry or been deported refuses to leave voluntarily, it becomes the responsibility of the police to ensure that he leaves". Aldus als een enig asiolverzoek werd uitgevoerd, moet de eiser direct in zijn land terugkeren. Nochtans Zweden is geschikt om nieuwe elementen te aanvaarden als zij uit het "impediments to enforcement" bestaan (stuk n°2); "When a rejection decision has taken legal effect the person in question must leave Sweden. If impediments to enforcing the decision arise, the Migration Board can re-examine the case. This can take place by the person who has received a rejection decision claiming that there are impediments to returning or the Board itself can take up the matter of impediment. The Migration Board's assessment of medical or practical impediments cannot be appealed. If however, new refugee or protection reasons are put forward as impediments, the decision can be appealed to the migration court". Echter de aanvrager ondersteunt voor Uw Raad dat de dergelijke mogelijkheid zich niet aanbiedt. Ten eerste, is de beslissing van verwerpen definitief. Ten tweede, vormen de verhinderingen geen nieuwe elementen in de zin van de Belgische wet. Deze verhinderingen laten de aanvrager niet toe om een nieuw asiolverzoek op basis van nieuwe elementen (zoals dat het geval van de Belgische wet van 1980 kan zijn) te doen. De beslissing, die door de Zweedse overheid wordt genomen, is enig en definitief. De autoriteiten kunnen praktische verhinderingen ("impediments to returning") van de uitwijzing in aanmerking nemen. Nochtans stelt dat de verwijdering niet opnieuw ter discussie. Deze elementen zijn alleen praktisch of geneeskundig en hebben niet betrekking betreffende de inhoud van de zaak. Met andere woorden zal de aanvrager naar Oezbekistan door de Zweedse overheid uitgewezen worden. Alle elementen werden van de Zweedse overheid gekend (aldus eveneens de risico's die door UNCHR worden onderstreept). Ondanks deze analyse, schijnt de Zweedse overheid niet de voldoende risico's van een terugkeer in Oezbekistan in aanmerking genomen hebben. Als de regels ven/at in de voornoemde Overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat ondertekenaar een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de Overeenkomst, de eiser zou niet in Zweden van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag van Genève worden vereist. Om het onderwerp van een nieuwe analyse van zijn situatie te zijn, zou de eiser van "impediments to returning" in kennis moeten stellen. Nochtans meer is geen enkele analyse betreffende de inhoud meer mogelijk. De eiser zou immers naar Oezbekistan na een beknopte procedure teruggestuurd worden. Daar zou hij aanslagen in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondergaan. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Zweden noch meer noch minder om een indirecte verwijzing van de aanvrager in Oezbekistan te toelaten. Maar de dergelijke geforceerde terugkeer in strijd met het Verdrag van Geneve en Uw rechtspraak blijkt (zie punt B van deze beroepen). Deze elementen rechtvaardigen dus de wil van de aanvrager om Zweden te verlaten. Om die reden is Zweden niet meer noodzakelijkerwijs de aarde van ontvangst slechts zij heeft kunnen zijn. De toekenningvoorwaarden van het statuut van vluchteling hard zijn geworden (stuk n°3). Zoals de "internet page" ARTE onderstreept (op 30.06.2009); "En réalité, le système a déjà changé. Le nombre de demandeurs d'asile en Suède a fortement chuté l'année dernière. Le pays a enregistré 33 % de demandes en moins essentiellement en raison du durcissement de la politique d'immigration menée par le Gouvernement conservateur. Le nombre d'expulsions a augmenté, les demandeurs d'asile doivent désormais prouver qu'ils seront personnellement menacés s'ils retournent dans leur pays. Enfin la Suède a décidé d'autoriser le renvoi de ressortissants en Irak, en Somalie et en Afghanistan. Une sévérité justifiée selon le Gouvernement par l'affluence des demandeurs d'asile ».

De Belgische Staat schendt artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden. Immers laat de Regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid aan de Lidstaten over om zich de bevoegdheid toe te kennen om elke vraag te behandelen, zelfs wanneer een andere Lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen (Zweden, in casu). Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart; "In afwijking van lid I kan elke lidstaat een bij hem ingediend asiolverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot

welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis". Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens "één Staat verantwoordelijk voor een asielerzoek" is (artikel 3, I van de Regeling). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielerzoek een andere Staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat. Als uw advies van mening zou zijn dat dit artikel niet van toepassing is, herinnert de eiser eraan dat de regeling slechts in overeenstemming met het Verdrag van Geneve kan van toepassing zijn. Aldus door de strikte toepassing van artikel 3,1 en dus van een indirecte uitwijzing, schendt de Belgische Staat het Verdrag van Geneve maar eveneens het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden. De aanvrager heeft dus een negatief antwoord van Zweden te vrees. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren.

B. INDIRECTE UITWIJZING - RISICO'S IN GEVAL TERUGKEER IN OEZBEKISTAN. Immers kan de dergelijke uitwijzing naar Oezbekistan slechts als een overduidelijke aanslag bij het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 gezien worden. Op dit gebied, heeft Uw Raad vast en zeker bevestigd dat de Oezbeekse regeling in strijd met de mensenrechten was, In uw beslissing n°22,144 van 28 januari 2009, heeft Uw Raad besloten dat (punt 4.6) (stuk n°4); « (...) ». In uw beslissing n°22.876 van 10 februari 2009, Uw Raad heeft besloten dat (punt 12) (stuk n°5); "Hij merkt op dat de Oezbeekse overheid hoe dan ook een gemakkelijk voorwendsel heeft om hem van zijn vrijheid te beroven, daar hij op illegale wijze het land heeft verlaten, hetgeen strafbaar is overeenkomstig artikel 223 van het Oezbeekse Strafwetboek", (...) Tot besluit kan worden gesteld dat er mede in acht genomen het voordeel van de twijfel, kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980". De risico's zijn in verband met artikel 223 van het Oezbeekse Strafwetboek. De personen die het land illegaal hebben verlaten, kunnen dus opgesloten worden, "A Decree on the Procedure of Entry, Departure and Transit of Foreign Citizens and Stateless Persons was signed in November 1996. According to this Decree, entry into the territory of Uzbekistan may be denied to foreign citizens and stateless persons even if they have valid travel documents and visas, if it is in the interest of national security or public order, if it is necessary to protect the rights and legal interests of Uzbek citizens; if a person has been convicted of violating Uzbek law; if a foreigner is involved in terrorist, extremist and other forms of criminal activities; if a person during the previous stay in Uzbekistan violated regulations on entry and exit of foreigners in and from Uzbekistan; or if a person has a disease which represents a danger for the health of the society. According to Article 223 of the Criminal Code of Uzbekistan, illegal entry of foreign citizens and stateless persons is punished by a fine amounting to an equivalent of fifty to one hundred times the minimum wage or by imprisonment from three to five years. In accordance with Article 224 of the Criminal Code, illegal stay in Uzbekistan is punished by imprisonment from one to three years or by a penalty from seventy-five to one hundred times the minimum wage. After the occurrence of the first violation of the rules of entry and stay in Uzbekistan, the passports of foreigners and stateless persons are marked with a deportation order called "black stamp." If caught a second time, the bearers of these stamps are subject to immediate deportation" (UNCHR, « Background Information on the Situation in the Republic of Uzbekistan in the Context of the Return of Asylum Seekers », 2003, pagina 3, punten II en 12 - Stuk n°6). Als uw Raad van mening dat de wettelijke voorwaarden niet allemaal gevuld zou zijn, is de eiser niettemin geschikt van onmenselijke behandelingen en beschadigend. Zoals onderstreept door Uw rechtspraak en UNCHR, heeft de eiser reeds twee asielerzoeken buiten Oezbekistan afgegeven. Bovendien, heeft hij illegaal het zonder de vereiste vergunningen hebben verlaten. Bijgevolg blijft er onderhevig aan een straf van gevangenis. Immers heeft UNCHR duidelijk benadrukt dat de personen een asielerzoek in het buitenland hebben gedaan als bedreigingen door de regering worden gezien zijn. Er blijkt dus duidelijk uit uw rechtspraak dat Uw de situatie in Oezbekistan als verontrustend politiek acht advies. De situatie die door de eiser heeft geleefd is dus graf in het toepassingsgebied van het Verdrag van Geneve. Ten aanzien van de risico's in geval van terugkeer, moet het statuut van vluchteling hem toegestaan worden. Het middel is derhalve gegrond".

2.3. Verzoeker stelt samenvattend dat hij door de Zweedse overheid naar Oezbekistan zal worden uitgewezen, waar hij blootgesteld zou worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Voorts betoogt verzoeker dat het motief van de bestreden beslissing als zou hij zijn asielaanvraag in Zweden behandeld kunnen zien niet klopt. Daar volgens verzoeker de Zweedse overheid hem duidelijk haar wil heeft medegedeeld om hem naar zijn geboorteland uit te wijzen. Het is deze informatie die verzoeker ertoe deed besluiten om naar België te komen. Hij stelt tenslotte dat hij dus nooit zijn land waar hij asielerzoek aanvraagt zomaar heeft willen kiezen.

2.4. Artikel 10 van de Verordening 343/2003 bepaalt vooreerst het volgende:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden. (...)"

2.5. Artikel 16.1e van de Verordening 343/2003 van 18 februari 2003, zoals meermaals vermeld in de motivering van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht: a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) (...)

c) (...)

d) (...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaald voorwaarden terug te nemen".

2.6. Daar het voor beide partijen onbetwist is, na een vingerafdrukvergelijking, dat verzoeker reeds een asielvraag heeft ingediend in Zweden op 2 mei 2008, heeft deze laatste lidstaat aldus de verplichting om verzoeker over te nemen op grond van voormelde artikelen van de Dublin-Verordening. Zweden heeft overeenkomstig de verordening 343/2003 de verplichting om verzoeker over te nemen zonder dat België, als lidstaat, daarbij de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Evenmin kan van een andere lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. Zweden is derhalve niet alleen internationaalrechtelijk gehouden tot de terugname van verzoeker maar tevens tot de behandeling van verzoekers asielaanvraag. België dient er van uit te gaan dat de Europese Lidstaat Zweden de nodige garanties biedt tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen mogelijk op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling of er zou een bijzonder sterke rechtvaardigingsgrond voorhanden dienen te zijn die minstens met enige stukken onderbouwd en bewezen kan worden. Alle lidstaten passen overigens de Dublin-Verordening toe. Zij hebben geen enkele reden om dat niet te doen: noch het Hof van Justitie, noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben de lidstaten immers een algemeen verbod van overdracht aan de lidstaat Zweden opgelegd. Ten overvloede kan er nogmaals op worden gewezen dat het niet aan de lidstaten, noch aan de Europese Commissie toekomt om Zweden te "veroordelen", maar enkel aan het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van de wet van 29 juli 1991 geldt dat de daarin vervatte formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zo onder meer:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene vroeg op 01.07.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 02.05.2008 asiel vroeg in Zweden. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit en verklaarde hij dat zijn asielaanvraag door de Zweedse instanties werd afgewezen. Hij voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en van 30.04.2008 tot 29.06.2010 in Zweden verbleef. Op 08.07.2010 werd een verzoek voor

terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Zweedse instanties, die op 15.07.2010 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. (...)

2.8. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht ligt dan ook geenszins voor.

2.9. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, geldt dat verzoekers stelling als zouden zijn rechten in Zweden worden geschonden, louter hypothetisch is. Verzoeker dient zijn rechten in Zweden uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld, wat geenszins vaststaat, dient hij zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.10. Het dient verder te worden opgemerkt dat Zweden ook verdragspartij is bij de Conventie van Genève én bij de Verordening 343/2003 en derhalve gehouden is verzoekers asielaanvraag te behandelen conform voormelde verbintenissen. Verzoekers beweringen kunnen aan het voormelde geen afbreuk kunnen doen. Bij het toepassen van de EU-Verordening 343/2003 komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen, doch de Belgische staat kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. België heeft de verplichting verzoeker over te maken aan Zweden, alwaar verzoeker de garanties geboden door de Dublin-Verordening en het internationaal en Europees recht geniet. Zodoende ligt de verantwoordelijkheid voor de asielbehandeling bij Zweden.

2.11. Het komt België niet toe, om in tegenstelling tot de beweringen van verzoeker, te oordelen over de al dan niet verdere verwijzing naar Oezbekistan. Indien verzoeker er in Zweden, na een correct verlopen asielpcedure, niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van één van de verdragsgronden van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, subsidiaire bescherming te verwerven of succesvol artikel 3 van het EVRM in te roepen, mits bijvoorbeeld nieuwe bewijsstukken, dan kan dergelijke mogelijke terugkeer van Zweden naar Oezbekistan bovendien geheel legitiem en juridisch gegrond blijken. Deze beoordeling dient België in casu echter wettelijk gezien aan Zweden over te laten, ingevolge de artikelen 10 en 16.1^o van de Verordening 343/2003 van 18 februari 2003.

2.12. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 27 maart 2002 nr. 105 233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.13. In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van deze Raad, met name arrest nr. 22 144 van 28 januari 2009, geldt dat in het desbetreffende arrest de toepassing van de Dublin-II Verordening geenszins in vraag werd gesteld en er derhalve geen verband is met huidige zaak buiten het feit dat de verzoeker daar tevens een Oezbeek is. Dat de vluchtelingenstatus aan de asielzoeker uit dat arrest werd toegekend, is te verklaren om reden geheel eigen aan die zaak. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar arrest nr. 22 876 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2009, geldt hetzelfde aangezien er hier opnieuw geen toepassing wordt gemaakt van de Dublin-II Verordening.

2.14. In zoverre verzoeker verwijst naar de documenten "*Asylum rules in Sweden*" van de Migrationsverket en naar een artikel van ARTE getiteld "*La suède, terre d'asile?*" geldt vooreerst dat dit geen rechtsbronnen uitmaken die juridisch afdwingbaar zijn. Daarnaast zijn deze documenten of artikels algemeen van aard en bewijst verzoeker geenszins dat de daarin beschreven omstandigheden toepasselijk zijn op de persoon van verzoeker of het voldoende aannemelijk is dat ze dat zullen zijn bij verzoekers terugkeer naar Zweden en diens asielbehandelingsprocedure aldaar.

2.15. In diezelfde wordt overigens aangaande verzoekers verklaringen tijdens diens Dublin-interview op 7 juli 2010 terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing: "*De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen*

vrees ten overstaan van de Zweedse instanties. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat hij bij een overdracht aan Zweden dreigt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het E.V.R.M.” Verzoeker slaagt er niet in deze stelling te weerleggen door minstens een persoonlijk begin van bewijs voor te leggen. Daarnaast duidt de afwezigheid van vrees voor de Zweedse overheid, zoals blijkt uit verzoekers eerder afgelegde verklaringen van 7 juli 2010, niet op een consequente overtuiging als zou verzoeker in Zweden werkelijk het gevaar lopen om aldaar geen eerlijke en correcte behandeling van zijn asielaanvraag te kunnen genieten.

2.16. Voor zover verzoeker tenslotte verwijst naar het document “*Background Information on the situation in the Republic of Uzbekistan in the context of the return of Asylum seekers*”, van UNHCR van 19 augustus 2003, verwijst de Raad naar de bespreking hierboven voor wat betreft de algemene aard van dergelijk rapport en het feit dat dit slechts hoogstens een advies of een niet-bindende resolutie inhoudt en zodoende geen juridisch afdwingbare rechten aan verzoeker verschaft. Temeer nu verzoeker in gebreke blijft ook maar enige concretisering van de daarin vernoemde problemen op zijn persoon aannemelijk te maken. Daarenboven geldt nog dat dit document reeds 8 jaar oud is en niet meer als voldoende actueel kan aanzien worden.

2.17. Verzoeker brengt in het middel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC